

harde jo i saa Fald ingen Beregning, de kunde sætte sig til, inden de kom her ind i Salen. De gik paa Maa og Faa, og naar de anførte Tal, kunde de ikke gaa over i Ministeriet for at faae Beregningerne der over de og de Forslag, uden at der var Noget i Gjære. Jeg antager, at jeg opfattede det ærede Medlem rigtigt, at det kun var tilsyneladende, at den høitærede Minister var uvidende om det. Hvis det ærede Medlem nu siger: det er en Misforstaaelse; Krigsministeren var virkelig uvidende, og man paa den anden Side vil protestere mod nogenfinde at være gaaet udenom Ministeriet, kan jeg ikke forlige de to Sager. Thi naar det ærede Medlem sidder i Fællesudvalget med mig, og jeg foreslaar, at vi skulle henvende os til Ministeren med Anmodning om at komme tilstede for at drøfte med os de Forslag, som laa for — der var intet Forslag stillet, saavidt jeg veed, fra det ærede Medlem — og det ærede Medlem stemte mod denne Anmodning til Krigsministeren, og naar han derefter forhandlede med sin Ven fra Stege og sine andre Venner i denne Sag, uden at Regjeringen vidste det, kan jeg dog ikke sjonne rettere, end at det er saa fuldt berettiget som Noget kan være, at falde dette at gaa udenom, altsaa at det ærede Medlem i dette har tilfidesat Ministeriet. Jeg siger ikke, at det var, fordi det ærede Medlem vilde til at parasere Hærtillæget, det har jeg aldrig sagt; jeg retorquerer ikke det ærede Medlem i Udtalelser mod mig; jeg siger ikke, at det ærede Medlem gjorde det, for selv at komme til at underskrive Hærtillæget, men det ærede Medlem maa indrømme mig Et af To, at enten har det ærede Medlem sagt med Forsæt at gaa udenom Ministeren i en Forhandling af denne alvorlige Natur, hvor Alle kunde have godt af at være med, og hvor Alle, naar det skulde blive til Noget, helst maatte lagge deres Hoveder i Blod, for at finde en Udvei til Syvende og sidst, efter at vi i 8 Aar have forhandlet om denne Sag uden nogenfinde at være komne saa nær, at vi have sendt Sagen til et Udvalg paa 30 Mand fra Folkething og Landsthing — da var det ærede Medlem taus, han vilde ikke have Regjeringen tilstede, men han kunde bedre tumle, jeg beder om Forladelse, bedre komme ud af det med de øvrige Medlemmer — altsaa siger jeg, enten maa det ærede Medlem med Forsæt være gaaet udenom Ministeren, eller Ministeren har kun tilsyneladende været uvidende om det ærede Medlems Bedrifter. Dersom det Sidste er Tilfældet, hvorledes stod da det ærede Medlem overfor det ærede Medlem fra Stege. Det ærede Medlem fra Stege mente jo, at det er fortalt os hundrede Gange og med hundrede Munde, at den mageløse Fryd, de havde ved dette Hærløvsstillag, var, at Regjeringen stod uden nogen Medvirken og Medviden. Jeg overlader det ærede Medlem at finde Rede i dette Bilderede, som han

derved kommer i, hvorledes han vil komme ud af det paa den ene Side med sin Allierede og paa den anden Side med den mageløse Loyalitet, som han i dette Dieblit har overfor den nuværende Krigsminister. Det ærede Medlem var saa naadig at meddele mig, at han har givet mig Absolution engang. Ja, hvis jeg engang bliver Katholik og vil have en Skriftefader, saa vil jeg tage under Overveielse, hvorvidt jeg i den Retning vil søge det ærede Medlem for Helsingør. Indtil da har jeg ingen Brug for hans Absolution.

Bale: Den sidste ærede Taler har udnævnt det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Kauber) og mig til Blenkere for de ærede Medlemmer for Stege (Vojfen) og Helsingør (Thomsen). Det er udmærket at høre det ærede Medlem saaledes allerede uden at være Krigsminister udnævne de forstjellige Medlemmer i Salen til, hvad de skulle være; men det var dog egentlig ikke med Hensyn dertil, jeg bad om Ordet, men fordi det ærede Medlem lod indflyde et Ord, — jeg veed ikke, om jeg hørte feil, men det syntes, at der i dette Ord laa, at et vist Medlem viste Haan imod sin egen Fortid. Maa jeg nu spørge: naar der siges noget Saadant af et Medlem af Thinget, om man saa føler sig synderlig oplagt til at have Nogetombest at gjøre med et Parti, hvor en Mand, der kan ytre sig saaledes, har det Mindste at sige? Nei, naar man vil søge godt Selvfab, undgaar man at være sammen med dem, hos hvem der bruges saadanne Yttringer. Naar det ærede Medlem saa overfor mig talte om, at hvad jeg her fremsætter i Salen, savner Rigtighed, fordi jeg med Thingets Tilladelse og ogsaa i andre Tilfælde har maattet være noget fraværende forrige Aar, saa paakalder jeg enhver Tilstedeværende herinde, undertagen det ærede Medlem, thi ham kan jeg ikke paakalde, om jeg har fremsat en eneste Urigtighed med Hensyn til, hvad der foresaldt i forrige Samling, saa at det ærede Medlem kan have Lov til at sige, at det var, fordi jeg var fraværende, at jeg kunde gjøre mig styblig i Urigtigheder (Berg: Det var en Urigtighed fra Begyndelsen til Ende!) Der er ingen Urigtighed, og naar der ingen Urigtighed findes, saa er det kun en Talemaade fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem har ikke paavist en eneste Urigtighed i, hvad jeg fremsatte; det staar fast, og der er vist ikke en Eneste, der tør sige, at der var en Urigtighed deri. Se, det var nu Noget med Hensyn til den Maade, hoorpaa det ærede Medlem optræder, og det noterer jeg til Brug for de mange Andre, der have Brug derved, og saa vil jeg blot sluttelig sige, at jeg vil for mit Bedkommende søge mig saavidt muligt befriet for, at det ærede Medlem som Fører og General skal paaskrive mit Affledspas.